

## РОЗДІЛ 1

# *Військо таємниць*

Якби різдвяного ранку ви захотіли прогулятися причепуреними вуличками передмістя, вам би неодмінно впало в око, наскільки будинки, дбайливо прикрашені сяйливими вогниками та лискучим дощиком, подібні до барвистих пакуночків, що чекають під ялинкою. Кожен зберігає всередині таємницю. Узяти пакуночок до рук, аби потрусити й помацати, — так само спокусливо, як підглянути знадвору крізь щілину в шторах і углядіти сім'ю під час святкової метушні зранку — у мить інтимну, зовсім не призначену для стороннього ока. Для зовнішнього світу в цій спокійній чудернацькій тиші, яка сповнює вулиці щороку саме цього ранку, будинки стоять, плече до плеча, неначе розмальовані іграшкові

солдатики — груди випнути, живіт втягнути, — гордо оберігаючи тих, хто всередині.

Будинки різдвяного ранку нагадують коштовні скрині, наповнені таємницями. Хвойний віночок на дверях — наче прикладений до вуст палець, запнуті фіранки — як опущені повіки. За якийсь час за спущеними завісами й запнутими фіранками з'явиться тепле сяйво — найлегший натяк на те, що всередині щось відбувається. Як одна за одною спалахують зірки на вечірньому небі для ока того, хто дивиться знизу, або як крихітні шматочки золота проявляються перед очима того, хто вимиває їх у потоці, так у світанковій сутіні за завісами й фіранками запалюються вогні. Як небо поступово заповнюється зорями, як золоті злитки, коли їх назбирається достатньо, роблять людей мільонерами, так кімната за кімнатою, будинок за будинком починають прокидатися вулиці.

Різдвяного ранку надворі запановує атмосфера спокою. Порожні вулиці нікого не лякають, якраз навпаки. Вони свідчать про безпеку, і тут, попри морозну пору, є тепло. Щороку кожна родина воліє проводити цей час у рідних стінах. Зовні похмуро, а всередині — веремія пістрявих кольорів, шал розривання подарункового паперу й літання розв'язаних стрічок. Різдвяна музика та святкові пахощі кориці, спецій та всяких смаколиків заповнюють простір. Удячні обійми й радісні вигуки

вибухають навколо, наче хлопавки. Ці різдвяні дні проводять удома; жоден грішник не бариться надворі, бо навіть він має дах над головою.

На цих вулицях можна запопасти лише тих, хто переходить від одного будинку до іншого. Під'їздять автомобілі, з них вивантажують подарунки. З розчинених вхідних дверей лунають привітання — прелюдія до того, що відбувається всередині. І ось, коли ви з ними, заворожені атмосферою й готові переступити їхній поріг, ще повністю чужі секунду тому, але вже почуваетесь як дорогі гості, вхідні двері зачиняють, ховаючи за ними решту дня, нагадуючи вам, що ще не час.

Саме в цьому кварталі іграшкових будиночків бреде собі вулицею одна душа. Вона не бачить краси прихованого за шторами світу. Ця душа налаштована войовниче й хоче зірвати стрічки та подарунковий папір, аби оприявнити те, що відбувається за дверима під номером 24.

Для нас немає жодного значення, що саме роблять мешканці будинку номер 24, але якщо ви вже так конче мусите знати, то там десятимісячне маля, спантеличене тим, що в кутку стовбичить величезний зелений предмет, який блимає різними кольорами й колючий на дотик. Воно тягнеться по лискучу червону кульку, в якій кумедно відображаються знайома пухкенька долонька й усмішка на всі ясна. Поруч дворічне дівча качається в подарунковому

папері та блискітках, наче бегемотик у глибокій баюрі. За ними Він застібає Їй на шиї діамантове намисто, і вона схвильовано зітхає, притискаючи долоню до грудей і здивовано хитаючи головою, геть як ті жінки, яких вона бачила в чорно-білому кіно.

Усе це не має анінайменшого значення для нашої історії, хоча для того, хто стоїть біля саду перед домом номер 24 й дивиться на зашторене вікно вітальні, усе цілком навпаки. Чотирнадцятилітній хлопчина з розбитим серцем, який не може бачити, що там за шторою, але, наслуховавшись маминих ображених нарікань, здогадується.

Хлопець здіймає руки над головою, відхиляється і щосили жбурляє вперед предмет, який тримав у руках. Відступає на крок і з гірким задоволенням дивиться, як семикілограмова заморожена індичка пробиває скло та влітає у вітальню номера 24. Запнуті штори вкотре спрацьовують як бар'єр між ним і ними, сповільнюючи проліт індички крізь вікно. Недостатньо жива, аби зупинитися самотужки, індичка разом із нутрощами різко приземляється на дерев'яну підлогу й, обертаючись, продовжує ковзати вперед і врешті зупиняється під ялинкою. Різдвяний подарунок їм від нього.

Люди, як і будинки, бережуть свої таємниці. Часом таємниці живуть у них, а часом вони живуть у своїх таємницях. Огортають їх руками й міцно притискають до себе, зав'язуючи язика навколо правди.

Але з плином часу правда виходить на яв і підіймається над усім. Вона звивається й сіпається зсередини, доки набряклий язик більше не може триматися зав'язаним довкола брехні. Приходить час, він випльовує слова назовні, і правда вистрілює у повітря, врізаючись у світ. Правда й час завжди по один бік.

Ця історія — про людей, таємниці й час. Про людей, котрі, наче ті подарунки, ховають таємниці; котрі загортають себе в шари таємничості, щоб подарувати себе саме тим, хто зможе їх розгорнути й дізнатися, що всередині. Часом мусимо вручити самих себе комусь іншому, аби довідатися, хто ми такі. Часом мусимо дозволити подіям розгортатися, аби дістатися самої суті.

Це історія про людину, котра дізнається, яка вона насправді. Про людину, чию загадку буде розгадано і чию суть оприявлено в усьому, що має значення. Й усе, що має значення, буде оприявлено для неї. Якраз вчасно.

## РОЗДІЛ 2

### Ранок напівусмішок

Сержант Рафаель О'Райлі повільно й методично просувався захищеною кухнею Гоутського поліцейного відділку, знову й знову прокручуючи в думках ранкові одкровення. Відомий усім як Рейфі, з наголосом на перший склад, у свої п'ятдесят дев'ять він мав відпрацювати ще рік до виходу на пенсію. Та ніколи й гадки не мав, що колись так чекатиме того дня, аж поки події цього ранку схопили його, перевернули догори дригом, наче скляну снігову кулю, і змусили дивитися, як його упередження плавно опускаються додолу.

З кожним наступним кроком він чув, як під підосвами тріщать його колись такі тверді життєві переконання. З усіх ранків і світанків за всю його со рокарічну кар'єру — ох і ранок це видався.

Він всипав у чашку дві ложки розчинної кави. Цю чашку у формі патрульного автомобіля Нью-Йоркської поліції привіз хлопець з їхнього відділку з самого Нью-Йорка й подарував йому на Різдво. Рейфі вдав, що сам вигляд чашки його ображає, та насправді йому потепліло всередині. Узявши її до рук під час вручення колегам подарунків від Секретного Санти, він подумки стрибнув у часі на п'ятдесят років назад, коли отримав від батьків на Різдво поліцейну машинку. То була його найулюбленіша іграшка, аж доки він якось забув її надворі під дощем, відтак іграшковим поліціантам довелося передчасно вийти на пенсію. Зараз Рейфі тримав чашку в руках, відчуваючи бажання проїхатися нею по стільниці, завиваючи сиреною, і врзатися в пакет із цукром, і цей пакет — якщо ніхто не спостерігатиме — зможе перехилитися і засипати машинку цукром.

Натомість Рейфі роззирнувся, аби впевнитися, що він сам, а затим всипав у чашку пів чайної ложечки цукру. Уже певніше кахикнув, аби приховати шурхіт пакета, коли його рука ще раз пірнула вниз і миттю скинула в чашку ложечку з гіркою. Вийшовши сухим із води двічі поспіль, він зухвало поліз у пакет утретє.

— Киньте зброю, сер, — з дверей озвався владний жіночий голос.

Знітившись від того, що таки не сам, Рейфі аж підстрибнув, розсипавши цукор по стільниці. ДТП